

niedziela

głos z Torunia

NR 14 (902) • J • ROK LV • 1 IV 2012 • TORUŃ

W NUMERZE:

Drzwi otwarte w toruńskich szkołach salezjańskich

Spotkanie Diecezjalnej Rady Charytatywnej w Przysieku

Uczestnicy dnia skupienia
w Wyższym Seminarium Duchownym

TEMAT TYGODNIA

MISTERIUM ODKUPIENIA

Niedziela Palmowa rozpoczyna Wielki Tydzień, czas rozpamiętywania męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Triduum Paschalne stanowi centrum całego roku liturgicznego. I tak wieczorna Msza św. Wieczerzy Pańskiej uobecnia Ostatnią Wieczerzę. W tym dniu Chrystus ustanowił sakrament Eucharystii i polecił apostołom sprawować ją „na swoją pamiątkę”. W święty dzień, którym umarł Jezus, nie sprawuje się Mszy św. Pełna ciszy Liturgia Męki Pańskiej składa się z Liturgii Słowa, adoracji Krzyża, Komunii św. i procesji do grobu. „W dniu, w którym przeżywamy otchłań męki i osamotnienia naszego Zbawiciela”, klękamy w pokorze przed Ciałem Chrystusa wydane za nas. W Wielką Sobotę, kiedy Jezus spoczął w grobie, czuwamy i w ciszy trwamy na modlitwie, czekając na wypełnienie się tego, co zapowiedział, by w Wielką Noc uczestniczyć w najważniejszym wydarzeniu w dziejach świata i ludzkości, którym jest przejście Chrystusa ze śmierci do nowego życia. Ta tajemnica uobecnia się w czasie Liturgii Wigilii Paschalnej pełnej symboli (światło, słowo, woda i uczt), która składa się z następujących części: Liturgia Światła, Liturgia Słowa, liturgia chrzcielna i liturgia eucharystyczna.

W te dni warto zwrócić uwagę na posługę w parafiach liturgicznej służby ołtarza, ministrantów, lektorów i scholi. Ich godne i staranne pełnienie swoich funkcji jest wyrazem troski o piękno celebracji. Nasz wspólny udział w wymienionych liturgiach stanowi odpowiedź na miłość, która nie cofnęła się przed krzyżem i prowadzi do radości Poranka zmartwychwstania.

Beata Pieczykura

SZCZEGÓLNE POWOŁANIE

KS. RAFAŁ BOCHEN

W sobotę 17 marca w gmachu toruńskiego Wyższego Seminarium Duchownego odbył się Wielkopostny Dzień Skupienia dla prezesów, lektorów i ceremoniarzy parafialnych wspólnot liturgicznej służby ołtarza. Spotkanie rozpoczęło się w auli seminaryjnej. Przybyłych przywitał ks. kan. dr hab. Dariusz Zagórski, rektor WSD.

Pierwszym punktem dnia była okazja do pojednania się z Panem Bogiem w sakramencie pokuty. Nabożeństwo pokutne poprowadził kl. Karol Wierchowski. Wielu skorzystało z tej możliwości. Cen-

tralnym punktem była Eucharystia, której przewodniczył rektor WSD. W homilii Ksiądz Rektor podkreślił wartość dnia skupienia pomagającego lektorom i tym, którzy posługują w czasie liturgii, przyrzeć się Panu Bogu i doświadczyć Jego świętości. Po błogosławieństwie uczestnicy liturgii oddali cześć relikwiiom bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego, patrona WSD.

Po obiedzie była możliwość zapoznania się z topografią seminarium. Klerycy podjęli się tego

dokończenie na str. VIII

Spotkanie ekumeniczne

Grudziądz

1 marca w bazylice św. Mikołaja Biskupa w Grudziądzu odbyło się ekumeniczne spotkanie modlitewne w ramach Światowego Dnia Modlitw Kobiet pod hasłem: „Niech zapanuje sprawiedliwość”. Światowy Dzień Modlitw Kobiet o 125-letniej tradycji gromadzi chrześcijanki różnych wyznań. Tegoroczne nabożeństwo ekumeniczne było przygotowane przez Komitet Światowego Dnia Modlitw z Malesji. Uczestniczyli w nim: ks. inf. Tadeusz Nowicki, proboszcz bazyliki ks. kan. Dariusz Kunicki, który powitał zebranych, ks. Waldemar Dombrowski, proboszcz parafii ewangelicko-metodystycznej

w Grudziądzu i pastor Paweł Badura parafii Kościoła ewangelicko-augsburskiego w Grudziądzu.

W programie nabożeństwa znalazły się: informacja o Malesji i wezwanie do modlitwy, modlitwa dziękczynna, wołanie o sprawiedliwość w Malesji, czytanie ze Starego Testamentu (Księga Habakuka), wyznanie grzechów i prośba o przebaczenie, czytanie z Nowego Testamentu oraz świądectwo kobiety z Malesji o jej walce o sprawiedliwość.

Kazanie wygłosił pastor Paweł Badura, nawiązując do słów Pisma Świętego. Następnie została zebrała kolekta – znak, że żyjemy w jednym świecie jako siostry i bracia,

dzielimy nasze troski, modlimy się o siebie nawzajem i próbujemy też dzielić się naszymi dobrami materialnymi.

Zebrani odmówili Modlitwę Pańską, po czym duchowni udzielili błogosławieństwa każdy w swoim obrządku. Śpiewano również pieśni religijne przy akompaniamencie organowym Rajmunda Doleckiego. Po nabożeństwie uczestnicy wzięli udział w agapie w salce parafialnej.

Dzień Modlitw w 2013 r. przygotowują kobiety z Francji. Tematem liturgii będzie hasło: „Byłem obcym i przechodniem, a przyjęliście Mnie”.

Zenon Zaremba

ZAPROSZENIE NA ŚWIĘTO MIŁOSIERDZIA BOŻEGO

Kustosz, duszpasterze i siostry Matki Bożej Miłosierdzia z sanktuarium Miłosierdzia Bożego zapraszają czcicieli Miłosierdzia Bożego diecezji toruńskiej na coroczne obchody święta Miłosierdzia Bożego. Odbędą się one 15 kwietnia w Godzinę Miłosierdzia (godz. 15) w diecezjalnym sanktuarium w Toruniu przy ul. św. Faustyny 7. Uroczystościom będzie przewodniczył biskup toruński Andrzej Suski. Przygotowania do święta rozpoczną się w Wielki Piątek (6 kwietnia) o godz. 15 i potrwać całą nowennę. Po uroczystościach będzie można uczcić relikwie św. Faustyny, bł. Jana Pawła II, św. Ojca Pio i bł. ks. Michała Sopočki, wielkich czcicieli Bożego Miłosierdzia.

Przed nowym sezonem żużlowym

Górska

Po raz 21. w kościele pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Górsku spotkali się żużlowcy z Torunia, Bydgoszczy i Grudziądza na modlitwie o błogosławieństwo Boże przed rozpoczynającym się nowym sezonem żużlowym na torach Speedway Ekstraligi i 1. ligi. To już tradycja dla klubów Pomorza i Kujaw. Wszystko zaczęło się 24 czerwca 1990 r. w tamtejszym kościele parafialnym, gdzie odbyła Msza św. prymicyjna ks. Piotra Prusakiewicza CSMA – duszpasterza żużlowców. Wówczas w uroczystości wzięło udział liczne grono zawodników, którzy przybyli na żużlowych motorach.

Od tego czasu co roku spotykają się trenerzy, działacze, a przede wszystkim zawodnicy tych trzech klubów z naszego województwa,

aby modlić się w intencji dobrej i bezpiecznej jazdy zawodników, zdrowego dopingu i uczciwej rywalizacji oraz godnego zachowania się kibiców na stadionach. Tak było i tym razem.

11 marca Eucharystii przewodniczył dyrektor toruńskiej Caritas ks. prał. Daniel Adamowicz, a słowo Boże wygłosił dyrektor Oratorium im. bł. ks. Bronisława Markiewicza w Toruniu ks. Krzysztof Winiarski CSMA. W Mszy św. uczestniczyli żużlowcy, trenerzy, działacze i kibice, m.in.: Ryan Sullivan, Kamil i Emil Pulczyński, Adrian Miedziński (Unibax Toruń), Tomasz Chrzanowski (Lotos Gdańsk), Jacek Krzyżaniak, Mirosław Kowalik, Jan Ząbik. Obecni byli również wicemarszałek Senatu Jan Wyrowiński, wiceprezydent Torunia Zbigniew Fiderewicz oraz spora liczba parafian, wiernych kibiców żużla.

W homilii ks. Krzysztof przypomniał słowa św. Pawła Apostoła z 2. Listu do Tymoteusza: „W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości” (4,7). Nawiązując do czytań liturgicznych, kaznodzieja mówił o wypełnianiu 10. Przykazań Bożych w życiu osobistym, rodzinnym, społecznym, a także żużlowym. „Dekalog w życiu żużlowca ma na celu kształtowanie takich postaw, w których wszyscy uprawiający sport i stykający się z nim, a szczególnie dzieci i młodzież, odnajdą radość i pasję doskonalenia swojego charakteru przez uprawianie sportu z zachowaniem Bożych prawd wpisanych w sumienie człowieka”. Podkreślił wartość sportu i zasady zdrowej rywalizacji. Zwrócił się ze swoistym apelem: „I jeszcze jedna ważna sprawa drodzy zawodnicy, trenerzy i działacze oraz kibice speedwaya. Prawdziwy sport żużlowy nie może istnieć bez religii, etyki i kultury. Natomiast w przymierzu z nimi pozwala człowiekowi doświadczać najbardziej wzniosłych i pięknych stanów ludzkiego ducha. Niejednokrotnie doświadczaliśmy tego na naszych stadionach żużlowych”. Ks. Krzysztof przypomniał dekalog żużlowca i kibica, który warto zapamiętać oraz stosować na torze żużlowym i w życiu. Dla większości obecnych było to ważne przesłanie, bo żużel to ich życie.

Wszystkich zawodników występujących na żużlowych torach polecamy wstawiennictwu i modlitwie bł. ks. Bronisława Markiewicza, którego 100. rocznicę narodzin dla nieba obchodzimy.

Dr Adam Żurowski

Wspólne zdjęcie uczestników Mszy św.

MISTERIUM MEKI PAŃSKIEJ

4 kwietnia 2012 r.
Godz. 19.30

Plac przy Muzeum Piśmiennictwa
i Drukarnstwa w Grębocinie

www.grebocin.pun.pl

Organizator – Parafia p.w. św. Teresy
od Dzieciątka Jezus w Grębocinie

Partner – Gmina Lubisz

Patronat honorowy – J.E. ks. bp Andrzej Suski, Biskup Toruński,
Pan Marek Olszewski, Wójt Gminy Lubisz

Patronat medialny:

Współpraca: Muzeum Piśmiennictwa i Drukarnstwa
w Grębocinie, Fundacja „Światynia Sztuki”,
Teatr im. Wilama Horzycy w Toruniu, Wojewódzki
Ośrodek Anszeji Kultury w Toruniu, Happy Light Toruń,
Baro – Light Złotorya, F.U. Hemil, O. A. Ciek,
Szkoła drzew i krzewów ozdobnych, Zakład Przerobu
Drewna w Toruniu, Zakład Mechaniczny Bzozzisko,
Drukarnia „Echo”, STALER

Drzwi otwarte w szkołach salezjańskich

Toruń

15 lat temu Towarzystwo Salezjańskie utworzyło w Toruniu szkołę podstawową, a kilka lat później – gimnazjum. Placówki początkowo funkcjonowały w wynajmowanym od miasta budynku na Rubinkowie III, następnie zaś zostały przeniesione do własnego, nowo wybudowanego kompleksu na Wrzosach. Fakt ten zapoczątkował dynamiczny rozwój obu szkół, które w ciągu kilku lat zyskały wysoką renomę.

W szkołach realizuje się salezjański system wychowawczy oparty na rozumie, religii i dobroci, którego twórcą jest św. Jan Bosko. Charakteryzuje go m.in. bardzo bliski kontakt pomiędzy nauczycielami a wychowankami. Dzieci i młodzież są uwrażliwiane na dostrzeganie potrzeb drugiego człowieka; uczestniczą w organizacji koncertów charytatywnych, świątecznych zbiórek żywności, włączają się w akcje prowadzone przez Caritas i inne fundacje. W toruńskich szkołach salezjańskich przywiązuje się też dużą wagę do kształtowania postaw patriotycznych, wychowania w duchu tradycji narodowych. W tradycję szkoły wpisane są m.in. bardzo uroczyste obchody Święta Niepodległości, Dnia Żołnierzy Wyklętych, Dnia Papieskiego, Tygodnia Misyjnego, Zadaszki Poetyckiej i wiele innych wydarzeń o charakterze religijnym, patriotycznym i charytatywnym.

Wyniki sprawdzianu klas szóstych i egzaminu gimnazjalnego plasują obie placówki w ścisłej czołówce toruńskich szkół. Uczniowie regularnie zdobywają tytuły laureatów i finalistów konkursów przedmiotowych (w tym roku szkolnym takim osiągnięciem może się poszczycić już dziewięciu z nich). Absolwenci gimnazjum bez większych problemów dostają się do upatrzonego liceum.

Dużym zainteresowaniem cieszą się organizowane przez szkołę spływy kajakowe, obozy narciarskie i rajdy rowerowe. Uczniowie rozwijają zainteresowania, uczestnicząc w bogatej ofercie zajęć pozalekcyjnych w licznych kołach przedmiotowych, kole szachowym, chórze szkolnym, zajęciach tanecznych oraz zajęciach z robotyki. Warto przy tym podkreślić, że wszystkie zajęcia są prowadzone z wykorzystaniem najnowszych technologii informacyjnych. Każda sala lekcyjna jest wyposażona w tablice interaktywne.

Co ważne, w opinii rodziców toruńskie szkoły salezjańskie to placówki bezpieczne, wolne od problemów związanych z używkami czy z używaniem przemocy. Nic zatem dziwnego, że ich propozycja edukacyjno-wychowawcza spotyka się z bardzo dużym zainteresowaniem mieszkańców Torunia i okolic. Przy liczności klas na poziomie 20 uczniów konieczne jest otwieranie nowych oddziałów, co skłoniło przełożonych Towarzystwa Salezjańskiego do podjęcia decyzji o rozbudowie szkoły. Obecnie trwają intensywne prace budowlane, a oddanie do użytku nowej części kompleksu przewidziane jest na 1 września.

Tomasz Strużanowski

W sobotę 14 kwietnia odbędą drzwi otwarte w toruńskich szkołach salezjańskich. Zaproszeni są rodzice i dzieci, które w przyszłym roku szkolnym podejmą naukę w zerówkach oraz w klasach pierwszych szkoły podstawowej i gimnazjum. Program obejmuje zajęcia warsztatowe: językowe, matematyczno-przyrodnicze, polonistyczne, plastyczne, teatralne oraz informatyczne. O godz. 11 przewidziane jest spotkanie dyrektora ks. Mariusza Witkowskiego z rodzicami i dziećmi przyszłych pierwszoklasistów ze szkoły podstawowej, zaś o godz. 11.30 z kandydatami do klasy I gimnazjum.

Zapraszamy

DIECEZJALNE DNI MŁODZIEŻY 13-14 KWIETNIA

Zapraszam serdecznie młodzież naszej diecezji na doroczne Diecezjalne Dni Młodzieży, które odbędą się w dniach 13-14 kwietnia. Myśl przewodnia Dni nawiązuje do hasła roku duszpasterskiego i brzmi: „Kościół moim domem”. Pragniemy w duchu Świąt Paschalnych, w wigilię Niedzieli Miłosierdzia, doświadczyć radosnego spotkania młodych, którzy chcą zaznaczyć swoją przynależność do Chrystusa i odkrywać prawdę, że Kościół jest naszą matką i domem. Diecezjalne Dni Młodzieży są organizowane pod patronatem biskupa toruńskiego Andrzeja Suskiego i prezydenta Torunia Michała Zaleskiego. Do udziału zapraszają wspólnoty młodzieżowe z Torunia: Wspólnota Połanie, Wspólnota św. Ojca Pio, Góra Syjon, Wspólnota FRA, Wyższe Seminarium Duchowne w Toruniu, Duszpasterstwo Akademickie Ojców Redemptorystów „Bacówka” i ks. Artur Szymczyk, diecezjalny duszpasterz młodzieży

PROGRAM

13 kwietnia (piątek)

godz. 19.30 – Kościół św. Jakuba

Czuwanie modlitewne w duchu Taizé (prowadzi Wspólnota Słowo Życia z Grębocina)

14 kwietnia (sobota)

godz. 9 – Kościół św. Jakuba

Zawiązanie wspólnoty – prowadzi Wspólnota św. Ojca Pio

godz. 10 – Kościół Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

Spektakl „Zraniony Pasterz” na podstawie książki Daniela Ange’a o tym samym tytule, przygotowany przez grupę teatralną Wspólnoty Połanie. Świadek nawróconego więźnia – doświadczeniem nawrócenia podzieli się Grzegorz Kacprzak

godz. 11.30 – Kościół św. Jakuba

Konferencja ks. Artura Godnarskiego nt. „Wiara jest przyjaźnią”. Ks. Artur Godnarski to charyzmatyczny duszpasterz młodzieży. Współorganizator inicjatywy ewangelizacyjnej „Przystanek Jezus”.

Asystent Katolickiego Stowarzyszenia w Służbie Nowej Ewangelizacji Wspólnota św. Tymoteusza

w godz. 13-14.30 – Przerwa

godz. 14.30 – Kościół św. Jakuba – Manifa Wielkanocna – prowadzi Wspólnota Pustynia Miast

godz. 16 – Katedra Świętych Janów – Msza św. Po Mszy św. przemarsz pod pomniki

bł. ks. Jerzego Popiełuszki i bł. Jana Pawła II (zabieramy ze sobą znicze)

godz. 19 – Kościół garnizonowy
Koncert zespołu „Porozumienie”

SŁUDZY ZBAWCZEJ MIŁOŚCI

Z ks. prał. Andrzejem Wawrzyniakiem, członkiem Komisji Głównej, przewodniczącym Podkomisji ds. duchowieństwa oraz przewodniczącym Komisji redakcyjnej ostatniej wersji tekstów uchwał i aneksów 1. Synodu Diecezji Toruńskiej, rozmawia Joanna Kruczyńska

JOANNA KRUCZYŃSKA: – Na mocy dekretu bp. Andrzeja Suskiego Ksiądz Prałat został powołany do prac synodalnych jako przewodniczący Podkomisji ds. duchowieństwa. Czy może Ksiądz Prałat przybliżyć czytelnikom proces powstawania uchwał synodalnych dotyczących osób duchownych?

KS. PRAŁ. ANDRZEJ WAWRZYNIAK: – Począwszy od 1995 r. prace przygotowawcze do synodu toczyły się najpierw w fazie przeglądu źródeł, wśród których szczególnie inspirująca w odniesieniu do późniejszych uchwał synodu o duchownych (tutaj: prezbiterów) była Adhortacja apostolska Jana Pawła II „Pastores dabo vobis”, potem także postanowienia 2. Polskiego Synodu Plenarnego (1991-99). Następnie przystąpiono do sporządzenia rejestru spraw dotyczących osób duchownych, które podlegać miały normowaniu synodalnemu i przeprowadzono dyskusje nad częścią z nich. Zachowała się wstępna wersja statutów będąca owocem tych dyskusji.

Po zwołaniu synodu w 2007 r. prace nad statutami o duchownych podjęła synodalna Podkomisja ds. duchowieństwa. Składała się ona z 9 kapłanów pełniących różne funkcje w diecezji toruńskiej, a więc reprezentujących Kurie Diecezjalną Toruńską, Wyższe Seminarium Duchowne, dziekanów, proboszczów i wikariuszy. Komisja ta przygotowywała projekt statutów poświęconych posłudze i życiu kapłanów, ich formacji oraz przedstawiała kolejne jego części Komisji Głównej synodu pracującej pod przewodnictwem Biskupa Toruńskiego. Poddając krytycznej analizie przedstawiony projekt i wnosząc poprawki bądź nową redakcję niektórych statutów, Komisja Główna przekazywała projekt do dyskusji na rejonowe spotkania formacyjne duchowieństwa i poddawała go pod obrady Rady Kapłańskiej. Po zatwierdzeniu kolejnej wersji projektu Komisja Główna przesyłała go do konsultacji w dekanalnych zespołach synodalnych, które obradowały z udziałem nie tylko duchownych, lecz także reprezentantów wiernych świeckich. Tak przygotowywany projekt Komisja Główna przedstawiała następnie na sesjach plenarnych synodu, który po dyskusji głosował nad kolejnymi jego częściami.

Część statutów przechodziła gładko, w sprawach zasadniczych bowiem panowało owo sentire cum Ecclesia – współmyślenie z Kościołem – powszechna zgoda na odnośne dekryty Soboru

Ks. prał. Andrzej Wawrzyniak

Watykańskiego II, normy Kodeksu Prawa Kanonicznego i odnośne dyrektywy Kongregacji ds. Duchowieństwa. Bywały jednak takie postanowienia, które wywoływały gorącą debatę. Dotyczyło to zwłaszcza niektórych szczegółowych statutów. Podczas dyskusji nad nimi spotykały się różne doświadczenia pastoralne, tradycje lokalne lub odmienne oceny sytuacji. Ostateczną decyzję podejmował Biskup Diecezjalny.

Prace nad instrukcjami dotyczącymi duchownych, zamieszczonymi w aneksie do statutów, przebiegały odmiennie. Wiele z nich ukazało się jeszcze przed synodem jako obowiązujące normy i dyrektywy zwyczajnego zarządu diecezją w okresie organizacji jej struktur i prowadzonego na bieżąco duszpasterstwa, stanowiąc bogaty już dorobek prawodawczy młodej diecezji. Synod dokonał ich przeglądu, dostosował do projektowanych statutów i wprowadził niekiedy nowe postanowienia określone nowymi dokumentami prawa powszechnego, 2. Polskiego Synodu Plenarnego lub jeszcze innymi okolicznościami. Tylko nieliczne z odnośnych instrukcji powstawały w toku prac synodu. W pamięci członków synodu zapisała się zwłaszcza dyskusja nad kolejnymi wersjami „Instrukcji o kapłanach emerytowanych”.

– Jakie są owoce tego wieloetapowego procesu?

– W trudzie prac synodalnych umacniała się w kapłanach świadomość odpowiedzialności za wiarygodne głoszenie słowa Bożego, godne

sprawowanie Eucharystii i udzielanie sakramentów, duchowy wzrost wspólnot, które zostały im powierzone, a także za to, by swoim życiem osobistym potwierdzać przekazywaną wiarę i dary życia Bożego.

Synod, stanowiąc szczególną szkołę komunii dla Kościoła toruńskiego, zjednoczył prezbiterium diecezjalne wokół Biskupa Toruńskiego w jego trosce o owocność nowej ewangelizacji i otworzył je szeroko na prowadzenie duszpasterstwa wspólnotowego we współpracy z wiernymi świeckimi.

Wymiernym natomiast owocem prac synodalnych poświęconych posłudze, życiu i formacji kapłanów są postanowienia synodu zawarte zwłaszcza w statutach od 39 do 112 w podrozdziale „Duchowni”, w części zatytułowanej „Wspólnota diecezjalna” oraz w wielu jeszcze innych statutach określających prawa i obowiązki duchownych w rozmaitych dziedzinach działalności Kościoła diecezjalnego. Bardziej szczegółowe wskazania i wytyczne zawiera aneks do statutów w postaci instrukcji, np. „Instrukcja o stałej formacji kapłanów”, „Instrukcja o współpracy i uposażeniu duszpasterzy parafialnych”, „Instrukcja o urlopach i wyjazdach pozaurlopowych kapłanów”, „Instrukcja o prymicach kapłańskich”, „Instrukcja o jubileuszach kapłańskich”, „Instrukcja o kapłanach emerytowanych”.

– Uchwały synodalne w sposób kompleksowy ujmują sprawy duchowieństwa w diecezji toruńskiej. Istotą i początkiem wszelkich dyskusji dotyczących duchownych wydaje się być tożsamość kapłańska. Co w tej dziedzinie przypominał synod?

– Formułowanie statutów określających zasady wielorakiej posługi kapłanów w diecezji toruńskiej, a tym bardziej normowanie delikatnej materii życia kapłańskiego wymagało nie tylko ewangelicznego rozeznania formacji naszych kapłanów i kondycji duszpasterstwa w naszej diecezji. Konieczne było przede wszystkim uświadomienie sobie podstawowej więzi łączącej kapłana z Chrystusem jako Głową Kościoła i Pasterzem Ludu Bożego. Kościół bowiem przynależy do Chrystusa jako Jego Mistyczne Ciało, żyje dzięki Niemu, w Nim i dla Niego. Kościół jest wspólnotą organiczną, w której bieg życia zaczyna się w samym Chrystusie. Nikt nie może sam sobie udzielić łaski Bożej, ale musi ona być jemu

ZDJĘCIA: ARCHIWUM 1. SYNODU DIECEZJI TORUŃSKIEJ

DOBREGO PASTERZA⁽¹⁾

dana i ofiarowana przez Chrystusa. Zakłada to obecność szafarzy łaski upoważnionych i uzdolnionych przez Chrystusa. Od Niego otrzymują oni świętą władzę działania in persona Christi capitis – w osobie Chrystusa Głowy. Ta władza jest przekazywana w sakramencie święceń. Zespół statutów o duchownych synod rozpoczął od stwierdzenia, że kapłaństwo jest „szczególnym uczestnictwem w kapłaństwie Chrystusa. Dzięki temu kapłani stają się w Kościele i dla Kościoła sakramentalnym uobecnieniem Jezusa Chrystusa Głowy i Pasterza” (stat. 39). Kapłani mają zatem prawo oczekiwać od wspólnoty diecezjalnej, aby kierowana miłością do Chrystusa, otaczała swojego biskupa, kapłanów, diakonów i alumnów gorącą modlitwą wstawienniczą, spieszyła z pomocą (nawet w formie rozsądnej krytycznej oceny) w ich posłudze duszpasterskiej i z uwagą oraz szacunkiem przyjmowała ich wezwania do posłuszeństwa prawu Bożemu i postanowieniom Chrystusowego Kościoła. Kościół bowiem w oczach wiary nie jest czysto ludzką organizacją posiadającą zarząd z ludzkiego nadania i funkcjonariuszy na umowę o pracę.

Sakrament święceń nie tylko wiąże kapłana z Chrystusem Głową Kościoła i nadaje mu godność uczestnika we władzy duchowej Zbawiciela, ale równocześnie określa jego misję w Kościele jako służbę w zbawczej miłości Dobrego Pasterza wobec Ludu Bożego. Słusznie zatem kapłaństwo sakramentalne określa się jako kapłaństwo służebne: „Kapłani winni zatem tak miłować Kościół, jak Chrystus go umiłował, i pełnić posługę kapłańską ożywieni miłością pasterską do Ludu Bożego, poświęcając mu wszystkie swoje siły aż do ofiary z własnego życia” (stat. 40).

W tożsamości kapłana ujawnia się zatem podwójny aspekt: władzy duchowej i służby – „świętej władzy w służbie wiernym” (KKK 1592), co zobowiązuje go do pełnienia swojego posłannictwa z mocą i miłością.

–W świetle synodu kapłan jest sługą Dobrego Pasterza w służbie Ludu Bożego. W jakich zatem wymiarach winna przejawiać się posługa kapłana?

– Kapłani posługują Ludowi Bożemu jako głosiciele słowa Bożego, szafarze sakramentów i pasterze wspólnot kościelnych. Tym trzem

podstawowym posługom kapłańskim poświęcona jest ważna część synodalnych statutów o duchownych (stat. 53-66).

Kapłani jako współpracownicy biskupów mają przede wszystkim obowiązek przepowiadania Ewangelii w liturgii i nabożeństwach, ale także posługę słowa Bożego w nauczaniu katechetycznym i kształceniu teologicznym oraz podejmowanie zadań nowej ewangelizacji wobec świata współczesnego, m.in. udział w dialogu światopoglądowym, ewangelizację kultury i środków społecznego przekazu (stat. 53-55, 202-254 i inne).

Jak uczył Paweł VI, „właściwym zadaniem ewangelizującego jest tak wykształcić w wierze, aby ona doprowadziła poszczególnych chrześcijan do sakramentów jako do sakramentów wiary prawdziwie przeżywanych” (Ewangelii nuntiandi 47). Stąd szafarstwo sakramentów zajmuje centralne miejsce w posłudze kapłanów (stat. 56-58, 255 i nn.), „a ich ważne i godne sprawowanie oraz gorliwe przyjmowanie należy uczynić przedmiotem szczególnej troski duszpasterskiej (stat. 260 §1). Synod wzywa kapłanów, aby celebrację Eucharystii uważali za serce i ośrodek swojej posługi, oddawali się gorliwie sprawowaniu sakramentu pokuty i pojednania oraz apeluje do nich o podjęcie w szerszym niż dotąd zakresie posługi kierownika duchowego (stat. 57-58).

Szczególną uwagę synod zwraca na posługę przewodnika wspólnoty kościelnej, powierzonej kapłanowi przez biskupa diecezjalnego. Podkreślając udział kapłanów we władzy duchowej Jezusa Chrystusa, synod przypomina, że „władzę kierowania wspólnotą należy pełnić w duchu służby i bezinteresownego poświęcenia się powierzonej sobie owczarni, bez pychy i pragnienia panowania nad nią” (stat. 59, §2). Kapłan winien bowiem być człowiekiem komunii, który będzie działał w jedności z wiernymi świeckimi i wspólnie z nimi będzie podejmował wszelkie wysiłki dla wzrostu duchowego wspólnoty Kościoła (stat. 61). Synod dodaje: „Zadaniem kapłanów jest prowadzenie wszystkich do zjednoczenia w miłości, dlatego powinni oni w taki sposób godzić różne poglądy i stanowiska, aby nikt z wiernych nie czuł się wyobcowany” (stat. 63, §2). Trwając w ściślejszej więzi z biskupem i wiernymi świeckimi, kapłan, można dodać, będzie unikał w duszpasterstwie zarówno wyniosłego paternalizmu, czy wręcz urażającej władczości, jak i niezgodnego z naturą Kościoła demokratyzmu, przekreślającego wolę Chrystusa, który powołuje swoich pasterzy w sakramencie święceń, aby był obecny w swoim Kościele jako jego Głowa i Pasterz. □

„Odpowiadając na wymóg nowej ewangelizacji, kapłani winni urzeczywistniać z nową gorliwością wezwanie do posługiwania powierzonym im częścią Ludu Bożego jako głosiciele Słowa, szafarze sakramentów i pasterze owczarni” (stat. 53)

Do zadań członka Komisji Głównej należało m.in. przedstawienie projektu statutów na sesji plenarnej

KATOLICKIE RUCHY I STOWARZYSZENIA ŚWIECKICH W DIECEZJI TORUŃSKIEJ (7)

NOWE WYZWANIA!

W refleksji nad obecnością ruchów i stowarzyszeń w naszej diecezji warto podjąć kwestię wyzwań, które przed nimi stoją. Wspólnoty działające w parafiach różnią się od siebie,

czasami mogłoby się nawet wydawać, że tak bardzo, iż trudno mówić o jakichś wspólnych odniesieniach. Nie mamy jednak wątpliwości, że pewne mechanizmy funkcjonowania są podobne we wszystkich grupach. Dodajmy, że nie dotyczy to tylko zjawiska, które możemy śledzić w naszej diecezji, lecz dotykamy tu pewnych procesów ogólnopolskich. W niniejszym tekście chciałbym się skupić na trzech wybranych zagadnieniach.

Zmniejszająca się liczba członków

W ostatnich latach widać wyraźnie, że w Polsce zmniejszyła się liczba osób, które są członkami różnych grup i wspólnot, w sumie o ok. 10%. Tak wynika z badań statystycznych. To dużo i mało, wszystko zależy od tego do jakich miejsc, do jakich konkretnych wspólnot, a szerzej parafii odniesiemy te liczby. W jednych rzeczywistość ta będzie bardziej widoczna, a w innych mniej. Największe „ubytki ludzkie” widoczne są często w stowarzyszeniach, które mają zasięg i organizację ogólnopolską. Z czego to wynika? Do ruchów coraz trudniej jest zaprosić nowe osoby, a jednocześnie zaczyna ubywać i tych, którzy byli od lat. Dlaczego? Istnieje na pewno problem mniejszej aktywności i chęci przynależności do jakichkolwiek grup, także tych o charakterze świeckim. W wielu środowiskach widać wyraźny marazm w tym względzie. Chętniej zamykamy się w domach, w stworzonym przez nas świecie, wypełnionym często przez telewizję czy Internet. Z punktu widzenia Kościoła w Polsce można powiedzieć, że zmniejszające się liczby oddają ogólny spadek liczby wiernych w parafiach. Nie jest to jednak zapewne kluczowa kwestia.

Jakich rozwiązań należy szukać w tej sytuacji? Wydaje się, że jednym z nich jest postawienie na dobrą formację członków ruchów. Pogłębiona tożsamość w grupie skutkuje najczęściej większą identyfikacją z Kościołem, a w konsekwencji stałym zaangażowaniem się w jego różnych odsłonach. Poza tym, kiedy zapraszamy innych do grup i wspólnot, trzeba się coraz częściej nawiązać do tego, że zapraszamy osoby, które są z dala od Boga i Kościoła. I to

Jakie wyzwania stoją przed członkami ruchów i stowarzyszeń w naszej diecezji?

w dużej mierze im właśnie trzeba zaproponować pełniejszą formację.

Co ciekawe, spadek liczby członków w ruchach nie oznacza, że grup jest mniej, ich jest nawet więcej. Widać to wyraźnie także i w naszej diecezji. W parafiach jest znaczna liczba mniejszych czy większych wspólnot i grup, czasami nawet bez jakiejś specjalnej nazwy czy odniesienia do szerszych struktur.

Wiek

W znacznej części grup i wspólnot dostrzegamy proces starzenia się ich członków. Jest on o tyle widoczny, że brakuje nowych, w domyśle młodszych członków. Naturalnie więc jesteśmy świadkami, albo jeszcze inaczej, sami dostrzegamy, że starzejemy się w naszych grupach. Młodzi w naturalny sposób powinni dochodzić i wymieniać w posłudze tych, którzy są już kilka, a nawet kilkanaście lat. Tej wymiany jednak często nie ma. Te same osoby przez lata dźwigają ciężar odpowiedzialności za grupy i wspólnoty, a także za różne posługi i dzieła,

które są ich udziałem. W konsekwencji następuje powolne, w niektórych miejscach może już gwałtowne, wypalanie się. To z kolei może skutkować brakiem nowych inicjatyw oraz chęci zmiany sytuacji, ostatecznie brakiem poczucia sensu obecności w ruchach.

W zjawisku tym dostrzegamy i elementy pozytywne, mianowicie obecność osób starszych w grupach jest dużym bogactwem. Dobrze, że w grupach i wspólnotach spotykają się młodszy i starsi. To pozwala na doświadczenie Kościoła w szerszym wymiarze.

Feminizacja

Wyzwaniem dla części grup jest na pewno to, że mało jest w nich mężczyzn. I nie chodzi tu tylko o to, że jest ich niewiele mniej, ale jest ich znacznie mniej, a w niektórych ruchach prawie w ogóle ich nie ma. Dotyczy to szerokiego przedziału wiekowego, od młodzieży do osób dojrzałych.

Taka sytuacja rodzi różne konsekwencje. Jakiej? Zachwiana jest pewna równowaga. W formacji zaczyna brakować elementów charakterystycznych, czy też bliższych mężczyznom. W różnych przekazach, które kieruje się do grup, więcej jest treści, z którymi mogą się utożsamiać kobiety. Coraz mniej mężczyzn jest także w posłudze w grupach, a dalej i w naszych parafiach. Ostatecznie coraz trudniej wejść mężczyznom do wspólnot, a z czasem może być jeszcze trudniej. Poszczególne ruchy, grupy stają się obce mężczyznom, i w odbiorze zewnętrznym zaczynają być traktowane jako wyłączne dla kobiet.

Zauważmy jednocześnie, że niewiele jest takich grup w Kościele, parafiach, które są przeznaczone tylko dla niewiast, czy też tylko dla mężczyzn. Dostrzegamy w tym pewien znak czasu obecnego Kościoła. W Polsce wystarczy spojrzeć na strukturę organizacji katolickich okresu międzywojennego, aby nabrać przekonania, jak wiele zmieniło się w przeciągu trzech pokoleń.

Wskazane aspekty to oczywiście nie wszystko. W każdej grupie czy wspólnocie akcenty ich obecności mogą rozkładać się inaczej, być może nie wszystkie pojawiają się naraz, nie wszystkie postrzegamy także jako szczególne wyzwanie. Wydaje się jednak, że w pewnej części naszych stowarzyszeń i wspólnot warto poczynić głębszą refleksję nad wskazanymi zjawiskami.

Dk. Waldemar Rozynkowski

TOMASZ STRUŻANOWSKI

Pomagamy blisko Ciebie!

www.torun.caritas.pl

SPOTKANIE DIECEZJALNEJ RADY CHARYTATYWNEJ

W czasie sesji 1. Synodu Diecezji Toruńskiej podjęto m.in. debatę dotyczącą działalności charytatywnej. Jednym z jej owoców jest podkreślenie roli Referatu Duszpasterstwa Dobroczynności działającego na terenie naszej diecezji. W tym duchu 12 marca w Ośrodku Szkoleniowym Caritas im. bł. Jana Pawła II w Przysieku z inicjatywy diecezjalnego referenta Referatu Duszpasterstwa Dobroczynności ks. prał. Daniela Adamowicza odbyło się spotkanie inauguracyjne działalności Diecezjalnej Rady Cha-

rytatywnej. Spotkanie rozpoczął bp Andrzej Suski. Ksiądz Biskup uznał działalność Rady Charytatywnej za ważne zadanie dla Kościoła, który w dobie nowej ewangelizacji oprócz głoszenia Dobrej Nowiny zobligowany jest do dawania świadectwa, mając szczególną troskę o chorych, ubogich i tych, którym potrzebna jest pomoc. Aby Ewangelia została uwiarygodniona, musi być poparta czynami miłości, gdyż „wiera bez uczynków staje się martwa” (por. Jk 2, 26). Zwrócił również uwagę na fakt, że działalność Rady rozpoczyna się w przeddzień obchodów 20-lecia powołania do życia Caritas. Powołanie to zbiega się z obchodami rocznicy powstania diecezji toruńskiej (25 marca 1992 r.). Zatem wraz z narodzinami diecezji powstała Caritas, nieodzowny element działalności Kościoła lokalnego. Bp Andrzej Suski przekazał akty nominacji członkom Rady.

Po przywitaniu ks. prał. Daniel Adamowicz wyjaśnił, jakie obowiązki stoją przed Radą, a także zwrócił uwagę na nadzieje związane z działalnością charytatywną na terenie diecezji. Działania Rady służą Kościołowi, wspierając jego wysiłki, a przez działalność charytatywną szerzą posługę miłości.

W swoim wystąpieniu pt. „Posługa miłości zadaniem Kościoła” ks. prał. Adamowicz powiedział, że Caritas to wychodzenie naprzeciw potrzebującym bliźnim. Dzisiejsza rzeczywistość Kościoła nie jest łatwa, dostrzega ten problem także Benedykt XVI w encyklice „Deus caritas est”, w której w sposób wyraźny ukazuje problemy Kościoła w naszych czasach. Papież mówi, że należy podjąć służbę potrzebującym, ponieważ – oprócz posługi Słowa i sprawowania

Bp Andrzej Suski przekazuje akty nominacji członkom Diecezjalnej Rady Charytatywnej

sakramentów – należy ona do natury Kościoła. Owa posługa miłości realizowana jest na dwóch płaszczyznach – formacji i czynnej miłości. Nie można pominąć żadnego z tych dwóch elementów. Ważną kwestią staje się także sposób przekazywania informacji, wiedzy i doświadczenia tak, aby stał się łatwo przyswajalny przez wiernych i tych, którzy czekają na pomoc.

Ks. prał. Adamowicz przypomniał, że działalność Caritas rozciąga się na wiele płaszczyzn, od działalności bezpośredniej, np. organizowanie posiłków, po działalność długofalową, której przykładem są bursy czy świetlice. Działalność charytatywna zatem jest jak ekran, przez który widzi się naturę Kościoła. Działalność Caritas to także współpraca z tymi, do których dotrzeć dziś najtrudniej, a mianowicie z uczniami i studentami. Oprócz Szkolnych Kół Caritas, których jest 222, od 2 marca na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu zaczęło działać

Akademickie Koło Caritas, mające w swoich szeregach członków z różnych wydziałów. Wystąpienie ks. prał. Adamowicza zakończyła projekcja reportażu z finału akcji „Warto być bohaterem”, podczas którego Caritas przekazała 5 dzieciom kwotę 20 tys. złotych na leczenie i rehabilitację.

Spotkanie Rady uświetnił swoją obecnością Jan Pospieszalski, dziennikarz. W swoim wystąpieniu pt. „W poszukiwaniu skutecznych dróg komunikacji” mówił m.in., że Kościół ma bronić depozytu wiary, pamiętając o tym, jak wielki wkład wniosło chrześcijaństwo do rozwoju kultury oraz Europy i świata. Wymienione działania wypływają z ewangelicznego przykazania miłości oraz mają na celu dotarcie do osób potrzebujących pomocy w różnych obszarach życia przy zastosowaniu konkretnych programów. I to właśnie stanowi wyzwanie dla Diecezjalnej Rady Charytatywnej.

Kl. Damian Wiśniewski

„Pełnienie miłosierdzia, które obejmuje nie tylko potrzeby duchowe, ale i materialne człowieka, należy do natury Kościoła. Duszpasterze powinni zatem kształtować we wszystkich wiernych od najmłodszych lat postawę wrażliwości na biedę oraz życzliwości i ofiarności wobec będących w potrzebie poprzez przepowiadanie słowa Bożego i zachęcanie do czynów miłosierdzia. Zadanie wychowania do wielkodusznego wspomagania potrzebujących spoczywa również na każdej chrześcijańskiej rodzinie. Pamiętać przy tym trzeba, że chrześcijańskie miłosierdzie nie ogranicza się jedynie do (...) pełnienia uczynków miłosierdzia względem ciała, ale zakłada przyjęcie postawy miłości miłosiernej i pełnienie uczynków miłosierdzia także względem duszy” (stat.445 §1)

SZCZEGÓLNE POWOŁANIE

dokończenie ze str. 1

zadania i pokazali najważniejsze miejsca w seminarium.

Ostatnim punktem dnia skupienia była konferencja pt. „Kościół moim domem. Jestem odpowiedzialny za ten dom...”, którą wygłosił ojciec duchowny ks. Sławomir Witkowski. „Służba liturgiczna jest tą częścią Kościoła – domu, która w sposób szczególny jest powołana do troski o piękno i kunszt sprawowanej posługi wobec tego domu” – mówił. Seminarium to dom formacji i modlitwy. Przebywanie w sercu diecezji, jakim jest Wyższe Semi-

Uczestnicy oddali cześć relikwiiom
bł. ks. Stefana W. Frelichowskiego

narium Duchowne, to dla służby liturgicznej forma modlitwy, która może stać się okazją do odkrycia i usłyszenia głosu powołania.

W dniu skupienia wzięło udział 96 osób. Dziękuję wszystkim kapłanom za troskę o sprawę powołań w diecezji, obecność razem ze swoimi podopiecznymi na modlitwie w seminarium – domu kapłańskiej formacji i modlitwy. Słowa wdzięczności składam ks. kan. dr. hab. Dariuszowi Zagórskiemu i całej społeczności WSD za gotowość do współpracy i pomoc przy organizacji dnia skupienia. Galeria zdjęć na stronie: www.knc-torun.pl.

Ks. Rafał Bochen
Diecezjalny Duszpasterz
Służby Liturgicznej

Finał Diecezjalnych Rozgrywek Piłki Nożnej Halowej

Diecezjalne Rozgrywki Piłki Nożnej Halowej odbyły się 10 marca w Lidzbarku Welskim. Zawodnicy grali o puchar Biskupa Toruńskiego. Zawody diecezjalne poprzedziły rozgrywki w dekanatach, które wyłoniły zwycięzców do finału diecezjalnego. W zawodach brało udział 38 drużyn z całej diecezji w 3 kategoriach wiekowych. Grupa najmłodsza to ministranci z roczników 1999 – 2002, grupa lektorów młodszych – roczniki 1996-98 oraz lektorzy starsi z roczników 1992-95.

Gospodarzem rozgrywek był dziekan dekanatu lidzbarskiego, proboszcz parafii pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Lidzbarku ks. kan. Marian Wiśniewski, który przewodniczył uroczystej Eucharystii sprawowanej na rozpoczęcie piłkarskiej rywalizacji. Mszę św.

W kategorii lektorzy młodszy zwyciężyła drużyna z Brodnicy

koncelebrowali księża opiekunowie parafialnych wspólnot liturgicznej służby ołtarza. Odpowiedzialnym za techniczny i logistyczny przebieg rozgrywek był ks. Dawid Urbaniak, duszpasterz liturgicznej służby ołtarza dekanatu lidzbarskiego. Impreza została przygotowana profesjonalnie. Do dyspozycji zawodników były 3 sale gimnastyczne z pełną obsługą sędziowską, techniczną i medyczną.

Zwycięskie drużyny otrzymały puchary i dyplomy. Finałisti rozgrywek diecezjalnych zakwalifikowali się do ogólnopolskich rozgrywek piłki nożnej halowej, które odbędą się w dniach 1-2 maja w Częstochowie (www.mistrzostwa2012.czest.pl).

Dziękujemy wszystkim, którzy wielkodusznie włączyli się w przygotowanie i przebieg rozgrywek piłki nożnej halowej w Lidzbarku Welskim. Dziękujemy duszpasterzom parafialnych wspólnot służby liturgicznej za zaangażowanie, dyrektorom szkół, w których odbywały się

mecze, za przychylność i zrozumienie. Szczególne słowa wdzięczności składam na ręce ks. kan. Mariana Wiśniewskiego, ks. Dawida Urbaniaka, młodzieży oraz członków Akcji Katolickiej za troskę oraz posługę w czasie rozgrywek. Zwycięzcom gratulujemy i życzymy zwycięstwa w dalszym etapie rozgrywek.

Ks. Rafał Bochen

ZWYCIĘSKIE DRUŻYNY

Szkoła podstawowa – ministranci z parafii św. Marcina w Grążawach
Lektorzy młodszy – drużyna z parafii Jezusa Miłosiernego w Brodnicy
Lektorzy starsi – drużyna z parafii św. Jana Chrzciciela w Nowej Wsi Królewskiej

głos z Torunia
niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38